

**Pro defensione fidei Christianae theses, De unione
hypostatica duarum naturarum Christi, oppositae disputationi,
quam Aegidius Hunius habuit Witebergae, VIII Cal. Julii**

<https://hdl.handle.net/1874/402969>

5

PRO
DEFENSIONE FIDEI
CHRISTIANAE

Theses,

De
VNIONE HYPOSTATICA DVARVM
NATVRARVM CHRISTI,
oppositæ Disputationi,

Quam D. ÆGIDIUS HVNIUS habuit
YVittebergæ, VIII. Cal. Iulij.

Authore

M. IOSEPHO GRABIO
AVERBACENSI.

Si Christum discis, nihil est si cætera nescis.

Si Christum nescis, nihil est si cætera discis.

FABIRANI SAXONVM,
Excudebat Bernhardus Petri, Campenf.

Anno M. D. XCII.

HYPOTHESIS GRAVIS CON-
STANTIAE FIDEI CHRISTIA-
na de Persona & Maieſtate Filij Dei
& hominis, &c.

Eccleſia Dei tuetur communicationem Idioma-
rum veram, teſtem Vnionis perſonalis contra Neſtori-
um, & explicationem communicationis Idiomatum,
particulis diſtinctuis oſtenſam, cuſtodem veritatis na-
turarum contra Eutychem.

EGID. HVN. D. neutrum tuetur, vt in libello gra-
uis conſtantia fidei Chriſtianae demonſtratum eſt.

Ergo illis deteſtandis haeretis, qui ſunt Maieſtatis
& gloriae Ieſu Chriſti inimici, ſubſcribit & ſeruit.

COLUMNNA ORTHODOXAË FL-
DEI à THEOLOGIS BREMEN-
sibus aſſerte.

Qui diſtinguit Idiomata duarum naturarum Chri-
ſti in Vnione & propter Vnionem, Vna opera non ſo-
lum Eutychem, ſed etiam Neſtorium refutat.

Theologi Bremenses diſtinguunt Idiomata dua-
rum naturarum in **IPSA VNIONE ET PROPTER**
VNIONEM, quod HVN fraudulenter potuit praeterire,
delere in ſcriptis eorum non poteſt.

Ergo in Orthodoxerum Eccleſiae numero volens
nolens eos relinquar, & ipſe veritati ab eis deſenſa ce-
dat neceſſe eſt.

MAGNIFICIS AMPLISSIMIS
ET CLARISSIMIS VIRIS, DOMI-

nis Coss: & Senatoribus Reipub. Bremens. &c.

Dominis patrinis & fautoribus suis re-
uerenter colendis.

S. R. D.

*Pud Linium Scipio, Clarus & Sapiens
gubernator in pace & bello, ocio & negotio,
censet, non felicem esse Remp. stantibus quō-
dem mœnibus, dilabentibus autem moribus.*

*Iudicat vir summus & heroicus, quantum acie mentis per-
spicit & experientia magistra nouit, ut apud Comicum Persa
de Athenarum vrbe dicit: Oppidum, si incola benè morati sint,
pulchrè munitum & beatum esse. Id quod hic in fronte portæ
nouæ aureis characteribus quoque insignitum præclare visitur:
Tutam esse ciuitatem, quæ Virtute ciuium munita sit, id est
doctrina, sapientia, iudicijs, legibus, gradibus personarum
gubernantium, docentium & populi, & rectis officijs omni-
um inter se ordinum rectè constituta sit. Ex quo consequitur,
tantum in hoc ponendum non esse, ut & Scipio iudicat, quod
locus natura, operibus, vallis, fossis, mœnibus arcibusque
septus, opibus, armis, exercitibus & auxilijs fortè instructus
& formidabilis est: Quæ sine maioribus bonis, in quibus glo-
ria gubernationis consistit, potentissimis vrbibus & floren-
tissimis regnis, sæpius exitio, quàm saluti fuisse: coniuncta
cum illis, plurimum profuisse, testis temporū, ut a memoria, lux
vitæ historia nobis loquitur & aperit. Sed plus quàm illa Perse
& Scipionis sententia, gnomo aurea benè aureis elementis in
capite portæ decorata habet. Nam secundum Deum, gloria
& præsidjs vrbium & regionum aliquid concedit, absque*

Deo nihil propemodum eis illa tribuere videtur. Sanè Deo
immortali hanc urbem caram esse puritas doctrina de essentia
& voluntate Dei, quam propitijs ille Pater in Cælis, hic ut
paterfamilias ignem in foco alit, argumentum maximum est.
Nam iuxta illam grati Deo cultus, ut odoretur Dominus
odorem suavitatis, & animarum pabula & refrigeria, esuri-
entibus ac sitientibus iustitiam & vitam æternam, & si qua
virtus si qua laus est, in hac vita, exhibentur & præstantur,
ut nomine Christiano dignum est. Quæ gloria populi Dei pro-
pria, ut à mundo non magna aestimetur, attamen in oculis &
conspectu Dei non alia maior est ac habetur, quæ & sola glo-
ria vere nominanda est. Quod autem pastoribus Isaac eue-
nit, ut fontes, quos serui Abraham foderant, palestini pastores
inicæto Cæno, & ruderibus obturarent: Idem fit & nostra
memoria inter nos (qui sumus à pontificijs alieni) in articulo
Sacrosancto de persona Christi, ut illud fundamentum salu-
tis nostra, quidam sapientia externa oppugnent, si modo So-
phistica sapientia dicenda est, quam Paulus inanem deceptio-
nem vocat. Quemadmodum autem Pastores Isaac cum Pa-
lestinis dimicabant, & Cænum ac Venena, ex fontibus, quos
illi obstruere conarentur, eijciebant: Ita docentium in Ecclesijs
& Scholis munus est, ut Basilus in quadam Epistola monet
corruptentibus doctrinam diuinitus traditam occurrere &
contradicere. Sancta enim rusticitas, ut ad Paulinum scribit
Hieronymus, quantum edificat ex vita merito, tantum nocet
si destruentibus non resistat, quemadmodum resistere ipsis non
potest. Id nobis, qui versamur in ordinario docendi munere
hic quoque cura & cordi esse, iuxta Dei mandatum, quo iu-
bemur ipsi benedicere de fontibus Israel, ex Thesibus, quas his
diebus opposui disputationi recens habita Witeberga, & V.
Magnificentia & Amplitudini obseruantia causa offero de-
misse,

misſe, iudicandum relinquo. Perſuaſum eſt veſtra præſtantia
proculdubio, operã dandã eſſe, vt veras & firmas ſententias
teneamus ac defendamus in ſacris & bonis literis, & omni-
um piorum & honorum exempla idem docere nos videmus.
Nam qui hoc negligunt, ruunt ad ſententias palam abſurdas
cum in alijs rebus, tum in Eccleſia doctrina. Itaque à veſtra
Amplitudine ſtudioſè & maiorem in modum peto, vt meum
in tradenda & propaganda & aſſerenda ſalutis doctrina,
(propter gloriam Dei & ſalutem animarum noſtrarum, quæ
eſt finis & conditi & redempti & conſeruati tantisper ge-
neris humani) mediocre ſtadium hinc æſtmetis, & veſtri
patrocinijs benigna cura, Vos, quos patres huius Republicæ
Deus eſſe voluit, nunquam non ad me reſpicere, & me cum
ſtudijs meis habere commendatum velit. Precor Deum vt
inclytam hanc urbem, Vna cum V. M. & A. diu incolumem
& florentem tueatur, & Eccleſia ac vera doctrina eam hoſpi-
tium eſſe faciat, ac præmia pietati veſtræ in hac vita & omni-
eternitate largiatur. Bene ac feliciter Valete. Breuia ex meo
Muſæo 16. Iuly, Anno Chriſti 1eſu, M. D. XCII.

V. Magnificentia &
Præſtantia

Addictus & ob-
ſequens

M. Iosephus Grablus.

THESES M. JOSEPHI
GRABII OPPOSITÆ THE-
SIBVS D. ÆGIDII HVNII.

I.

Cimus corruptelis fidei Christianæ de Vnione hypostatica duarum naturarum Christi, quæ diu Ecclesias Germaniæ exercent, alias controuersias imponi, & has illis discussis ac dissipatis Deo propitio sortiri finem vel modum.

II.

Quare postquam nuper Doctor ÆGIDIVS HVNIVS VVitebergæ disputauit, atque initio aliqua, quæ Verbum Dei habet, statuit, paulatim vero ab ijs discessit, quorum quædam parum explicauit, quædam palàm & immeritò repræhendit, si verùm dicendum est, nonnulla falsa perplexæ orationis tricis implicauit, & fidei Christianæ loco, cui tenebras offudit, obtrudere studio habuit: Nos operæ precium facturos esse iudicauimus, si repeteremus atque ostenderemus paucis, & quæ fidei analogæ in suis Thesibus habet, & quæ præterijt, & quæ inique carpsit, & quæ nebulis obscuræ orationis falsa inuoluit & objecit, ac vera texit & obscurauit.

III.

Dignitas huius articuli fidei Christi. ANC. Nam Christus hunc sacrosanctum fidei Christianæ Articulum à patre cœlesti reuelatum, & portis inferorum superiorem, & fundamentum Ecclesiæ, ac vitam æternam esse testatur, Matth. 16.

Per.

IIII.

Pertinacia repugnantium veritati, nos in huius as-
sertione firmos, constantes ac fortes esse docet. Idem
hortatur animus in fratres propensus, qui in expedi-
endis tricis, quibus impediuntur, se iuvari cupiunt. Igi-
tur in eo, quod coepimus, Deo, quem oramus per &
propter filium Immanuelem, Spiritu suo saneto nos
adjuuante progrediemur.

VERA QVAE PLERAQVE

D. HUNIUS nobiscum se docere velle
serio videri vult.

V.

Fidei Christianae sunt, quae D. Hunius nobiscum
sentire ac tenere videtur.

PRIMO, Quod filius Dei à patre ante secula geni-
tus, Dominus noster Iesus Christus, sit seipsa subsistens
aeterna persona ante incarnationem. Ioh. 1. In princi-
pio erat Verbum. Eph. 1. Elegit nos in ipso antequam
iacerentur fundamenta mundi. Pro. 8. Fui cum ipso ar-
tífex. Qui, quod est imago Dei in conspicui (Col. 1.)
splendor gloriae patris, character substantiae ipsius. Heb. 2.
apud Patrem esse dicitur. Vnde graeci Theologi mo-
nent, quod Verbum, non Spiritus, sit patris imago.

Aeterna hy-
postasis Filij
Dei.

Iohan. 1.

SECUNDO, Quod $\alpha\gamma\omega\varsigma$ postquam incarnatus &
homo factus est, qui ante incarnationem diuinæ dun-
taxat naturae fuit hypostasis, idem factus est carnis as-
sumptae hypostasis, Ideoque Deus & homo filius Dei
& hominis in scriptura passim nominatur, & à scrip-
toribus Ecclesiasticis composita hypostasis dicitur.
1. Ioh. 1. Quod vidimus, quod audiimus, quod manus
nostrae

Composita
hypostasis
Elij Dei.

nostra contrectarunt, Verbum vitæ annunciamus vobis. Apoc. 19. Eius nomen qui in equo sedet, indutus vestimento, tincto sanguine vocatur Verbum Dei.

TERTIO, Quod vnus tantum sit Dominus Iesus Christus. 1. Cor. 8. & in naturis ac natiuitatibus toto genere diuersis, vnus tantummodo filius, in æterna sua generatione ἀμῆτος & patri coessentialis, In temporali natiuitate ἀνάτας, & matri virgini coessentialis, ex qua Corpus & animam rationalem seu humanam naturā integram, habentem omnes vires & appetitiones homini proprias, & infirmitates, quæ non sunt peccata sed pœnæ, assumpsit. Heb. 2. Ac retinet in ipsa vnitatem personæ vt ante, sic post glorificationem Corporis, non phantasma, sed Corpus solidum, quod carne & ossibus constat & omnes humanæ naturæ proprietates, beatorum glorificatis corporibus substantiæ & qualitatum ratione conforme, (Phil. 3.) habet.

In Christo
Vna hypo-
stasis diuinæ
& humanæ
naturæ, &
vtriusq; na-
turæ veritas
ante & post
glorificatio-
nem in Vni-
one.

Anima Chri-
sti rationalis
in Vnionem
profecit sa-
pientiæ & ex-
iitit ipso
mortuo.

QUARTO, Quod anima Christi, quæ proficiebat intelligentia. Lucæ 2. in diebus carnis, vt Epistola ad Hebræos loquitur, extiterit etiam post mortem Christi in cruce, id est separationem à corpore, Matt. 27. Requiescente Verbo, vt Irenæus loquitur.

Insignis Ca-
non Calce-
donensis de
Idiomatis
naturarum
in Vnionem
oppositus
Nestorianis
& Euthy-
chianis.

QUINTO, Quod secundum Canonem Calcedonensem, vnus & idem sit Iesus Christus, filius Dei, Dominus & vnigenitus in duabus naturis in confuse, in conuertibiliter, indiuisè, inseparabiliter manifestatus haudquaquam NATVRARVM DIFFERENTIA propter VNIONEM sublata, sed magis utriusque naturæ proprietate seruata.

SEXTO, Quod non alium filium pater ab æterno genuit.

genuerit; alium in tempore mater conceperit ac peperit, Sed vnum illum Dei & hominis filium: Et quod quemadmodum Gabriel ait, quod ex te nascetur sanctum vocabitur filius Dei: Ita Mariam Elifabetha Spiritu Sancto plena matrem Domini appellet. Luc. 1.

Non duo filij, sed vnus Dei & hominis filius.

2. INSERTA QVÆ PRE- TERIIT.

VI.

Nomen Mariae virginis, quo mater Domini appellatur, non agnoscebat ac recipiebat Nestorius (qui non Dei, sed Christi matrem dicebat) Vt & illam propositionem non amplectebatur, quæ modo recitata est: Vnum esse Dei & hominis filium & eius explanationes, quas contra ipsum & Eutychem, & manipulares horum tradiderunt Ecclesiae doctores, quasque & illustrandæ & confirmandæ tantæ doctrinæ causa sic repeti necesse est.

VII.

Augustinus l. 1. de Trinitate: In assumptione formæ serui à forma & personâ Dei, vtrumque, Deus est, sed per assumentem Deum, sicut vtrumque homo est per acceptum hominem (Ita etiam vtrumque Dei & hominis filius dici potest.) Vigil. l. 2. c. 3. Verbi & carnis vna est eademque persona. Nam persona Verbi in carne est & persona carnis in verbo, Et Boethus: In eadem hypostasi idem Deus & homo. Si hominem intelligas, idem est homo atque Deus, quoniam est homo natura, Deus assumptione (actiue vt modo aiebat Augustinus propter assumentem Deum) Si vero

Vetus doctrina, quod in Christo Deus est persona & homo est persona: nec tamen due sed vna persona.

B

Deuna

Deum intelligas, idem Deus est atque homo, Deus natura, homo assumptione (passiue propter assumptam carnem) porro est vna persona, quia idem homo atque Deus, geminaq; natura, quoniam homo Deus.

Declaratio
quomodo
Deus est per
sona & ho-
mo est per-
sonæ, ne duæ
sint personæ.

Declaratio
quomodo
composita
sit hyposta-
sis.

Anselmus de incarnatione verbi: Quemadmodum pater est Deus & filius Deus, & Spiritus S. est Deus: Ita in Christo Deus est persona & homo est persona, nec tamen duæ, sed vna persona. Damascenus l. 4. c. 5. Hypostasis Dei verbi ante incarnationem simplex erat & incompressa & increata. Incarnata autem facta est carni hypostasis: Et composita facta est ex Deitate, quam semper habuit, & ex ea, quam assumpsit carne, & fert naturarum duarum proprietates, cognita in duabus naturis.

Incommoda nisi sit vna hypostasis composita, ferens duarum naturarum proprietates & cognita in duabus naturis, Nestoriana diuisio in duas hypostasies aut Eutychniana confusio.

Neq; vt Eutyches docet, neque vt Nestorius vult, Vnio facta est.

Quomodo facta sit Vnio. το α. διαστροφ.

Quare ipsa vna hypostasis increata est diuinitate, & creata humanitate, visibilis & inuisibilis. Quia alioqui compellimur aut diuidere vnum Christum duas hypostasies dicentes, aut naturarum negare differentiam, & versionem inducere & confusionem. Et l. 3. c. 3. Ideo ex duabus perfectis naturis diuina & humana credimus Vnionem factam esse non secundum massam aut confusionem aut mixturem, vt à Deo repulsus inquit Dioscorus, Eutyches & Seuerus & eorum scelerata cohors. Neq; *α ε ο β ω τ ι κ λ μ* (id est personalem, in qua coniunguntur duæ personæ) aut habituales, vel secundum dignitatem, aut eandem voluntatis conspirationem, aut honoris æ qualitatem, aut homonymiam, vt dixit Nestorius: Sed secundum hypostasim, sine CONVERSIONE, CONFUSIONE, alteratione, DIVISIONE, DISTANTIA (*διαστροφ*) Quæ & substan-

substantialis dicitur id est vera, non secundum phantasia-
m, apparentiamque fallacem, neque quod ex dua-
bus naturis vna perficiatur natura: Sed quod vnitæ
sunt ad inuicem secundum veritatem in vnam com-
positam hypostasim filij Dei, & earum substantialem
(veram) differentiam astruimus saluari. Nam creatum
Mansit creatum, & increa-
tum, increatum, & CIR-
CVMSCRIPTVM Mansit cir-
cumscriptum, & INCIR-
CVMSCRIPTVM Mansit in-
circumscriptum. Hoc autè
MIRACVLIS claret, illud IN-
IVRIIS subjacet.

Idem Damascenus l. 8.
c. 9. Ipsius verbi hypostasis
vtriusque naturarum hy-
postasis existens, neutram
insubsistentem esse permit-
tit, neque alterius esse hy-
postaseos, quandoq; quidè
huius, quandoque vero il-
lius, sed semper vtriusque
indiuisibiliter & inseparabiliter est hypostasis.

Cassianus: Quicquid de Domino nostro Iesu Chri-
sto dixeris, totum dicis & in Dei filio hominis filium,
& in hominis filio Dei filium nuncupabis tropo Sy-
necdoches, quo & à parte totum intelligitur, & à toto
portio nominatur.

Idem regula scholasticorum, (quos in explicando
Trinitatis & Vnionis personalis mysterio multa non

Composita hypostasis filij Dei &
naturarum vera differentia.

Ad hunc locum, qui habet parti-
culam *αφασεως* D. Hunius
subinde prouocat. Igitur arbitet
is controuersia, quem tulit esto.
Vna cum Canone Calcedonensi
quæ Thesi decima allegat, quan-
quam Verba, quæ Nestorianis &
Eutyrianis minime placet, hæc
videlicet, Haudquaquam subla-
tis, sed magis saluis vtriusq; na-
turæ Idiomatis propter Vnionè
subinde prætermittit. Quamo-
brè cum Thesi decima, illa verba
quæ sūt custodes particularū in-
cōfuse inconuerse, inseparabiliter
indiuise etiam exclusisset, paulo
ante integre recitauimus.

Nota: Particulas indiuisibiliter
& inseparabiliter, referri etiā ad
vtriusque naturæ hypostasim.

Synecdoche
Cassiani.

Regula Scho-
lasticorum.

modo pie, sed etiam erudite elaborasse D. Lutherus fatetur docet: Siue Deus siue homo dicatur, semper supponitur hypostasis vtriusque naturæ, ac de cuolibet supposito alicuius naturæ dicitur nomen significans illam naturam in conereto.

VII.

Explana-
tio
propositio-
nis: Filius
hominis est
filius Dei
viventis.

Igitur in hac propositione: Filius hominis est filius Dei viventis, vox filius hominis non significat humanam dumtaxat naturam, vt sentiunt Eutychemi. Neque nos dicimus & credimus, eam designare solam diuinam naturam ut obtrectant maligni: sed personam subsistentem in duabus naturis, Idem existimamus de similibus.

VIII.

Iuxta hæc, quæ ex patribus Orthodoxis verbo Dei consentanea recitauimus, accipimus, quod Thest 14. D. Hunius pergit: Ob hanc personæ seu hypostaseos identitatem verbum predicatur caro factum, Germen, Dauidis, Iehoua, Ieremiæ 23. Secundus Adam Dominus de Cælo 1. Cor. 15. Postremus Adam Spiritus viuificus. Et quod vnus est Christus non conuersione Deitatis in carnem, sed assumptione humanitatis in Deum. Postremo quod Phrasis Euangelistæ, Verbum caro factum est, sequentibus verbis, & habitauit in nobis, illustratur, quæ Apostolus repetit Col. 2. In Christo habitat omnis plenitudo Deitatis $\theta\epsilon\omicron\upsilon\sigma\tau\eta\tau\epsilon\omicron\varsigma$: Et quod idem dicitur Heb. 2. Iesum participem factum carnis & sanguinis puerorū, vt per MORTEM aboleret mortis imperium (quæ postrema verba D. Hunius omisit.) Quemadmodum & Gal. 4. est, Postquam venit plenum

Illustrium
testimonio-
rum Scripturæ
de Vnione
personali
collatio.

modo

plenum tempus; Deus misit FILIUM SVVM natum ex
 muliere, factum legi OBNOXIVM, vt eos, qui legi ob-
 noxierant, redimeret in adoptionem filiorum: In
 quam sententiam Athanasius Dialogo quarto scrip-
 sit: Volens seruare PASSVS est, & volens PATI vniuit
 sibi, quod semel vnirum nunquam dimisit. Eodem
 pertinent etiam verba Theodoretī, quibus in Dia-
 logo primo dictum Pauli Philip. 2. cum Euan-
 gelio Iohannis comparauit. Cum enim dixisset
 (Euangelista) inquit Orthodoxus in illo Dialogo,
 Verbum caro factum est, addit, & habitauit in nobis,
 hoc est tabernaculum figens, & quasi quodam templo
 vtens ex nobis assumpta carne dicitur factum esse ca-
 ro, & docens quod immutabilis manserit (contra Eu-
 tychem (adjecit, & vidimus GLORIAM ejus, gloriam
 quasi VNIGENITI A PATRE, qui est plenus gratia &
 veritate. Etenim carne circumdatus ostendit pater-
 nam nobilitatem & DIVINITATIS RADIOS sparsit, &
 dominicæ potestatis emisit fulgorem, MIRACVLI S
 patefaciens latentem naturam, His consentanea sunt,
 quæ ad Philippenses scripsit diuus Apostolus: Hic
 sensus sit in vobis, qui fuit & in Christo Iesu, qui
 cum esset in forma Dei, & quæ sequuntur: Vide præ-
 dicationis consonantiam: Euangelista dixit, verbum
 caro factum est & habitauit in nobis: Apostolus vero,
 formam serui assumpsit. Rursus Euangelista dixit, vi-
 dimus gloriam eius, gloriam quasi vnigeniti à pa-
 tre, Apostolus vero, cum esset, in FORMA DEI, non
 rapuit æqualitatem Dei. Ac vt summatim dicam,
 vterq; docet: Quod sit DEVS ET DEI filius, & ean-
 dem habens cum GENITORE NATVRAM & potentiam.

Theodoretī
 Collatio ver-
 borum Euan-
 gelistæ cum
 dicto Apo-
 stoli, quæ
 Canonī
 Calcedonēsi
 (qui est pe-
 tītis Nestori-
 anorū & Eu-
 tychianorū)
 plurimū la-
 cis affert,
 summam fi-
 dem conci-
 liat.

Veritas hu-
 manæ & di-
 uinæ naturæ
 in Vnionē,

Qui autem in principio, & apud Deum & Deus erat, & creaturam fabricauerat, formam serui assumpsit. Ac visus est quidem hoc solum esse, quod videbatur. Erat autem Deus humana circumdatus natura, & hominum reparans, salutem. Hoc significat oratio, verbum caro factum est, Item in similitudine hominum constitutus & habitu inuentus vt homo. Hoc enim solum viderunt Iudæi, Ideo ad ipsum dixerunt (Ioh. 10.) propter bonum opus non lapidamus te, sed propter blasphemiam, quia cum sis homo, facis teipsum Deum. Et rursus, hic homo non est à Deo (Ioh. 9.) quia non obseruat Sabbatum. Hæc Theodoretus.

IX.

Hactenus in articulo de Vnione hypostatica duarum naturarum Christi, fidei Christianæ florem nobiscum decerpere velle visus est D. Hunius: Et tamen aliquam minus explicauit, quædam de industria truncauit. Quæ bono studio ex vsitata fidei Christianæ doctrina recitauimus. In his, quæ sequuntur, Perquam leuibus cauillis illa eludere, & suum dogma Nestoreutycheum sufficere laborat. Quod quia, vt fert natura falsi dogmatis, futilibus friuolarum nugarum fallacijs suspendit, maiorem suarum operarum inanitatem, quàm aranearum esse declarat: Quæ tamen, quia multos credulos & incautos fascinant ac dementant, ne nimium noceant, Deo nos regente & iuuante præstabimus, quantum modo possumus.

3. *VERA QVÆ TEMERE RE-
PRAEHENDIT D. HUNIUS.*

Totum

X

Totum λόγον incarnatum esse nos docuimus & docemus teste Ifagoge p. 66. Idem sentire videtur D. HUNIVS cum ait 18. Thesi : Tota plenitudine Deitatis λόγον carni vnitum.

XI.

Vt autem credimus, & tamen confitemur nos intelligere & explicare satis non posse : Quod Deus in solo caelo totus & in sola terra totus solus, & nullo contentus loco, sed in seipso vbique totus est : Et quod nouit vbique esse totus, & nullo contineri loco, Nouit venire accedendo vbi erat, nouit abire non deferendo, quo venerat, quemadmodum Augustinus Epistola 53. ad Dardanum citans & illustrans prophetarum dicta Esaia 66. Ier. 23. Psal. 139. inquit : Ita non diffitemur, infirmitatem & angustiam pectorum nostrorum, & orationis tenuitatem, non plus capere & cōsequi posse, quod Augustinus de incarnatione verbi nobiscum negat : Omnem Deitatis Christi maiestatem **I**N **T**R **A** **B**reuissimi corporis claustra coërcitā, & ait nobiscum : **Q**UOD **I**N **C**ORP **O**R **E** **T**O **T**U **S** & vbique totus adsit filius Dei, & Iohannē de absente Iesu ad turbas dixisse : **M**edius vestrum stat, quem vos nescitis & hoc eum vere dicere non potuisse de absente Iesu, quantum ad corporalem praesentiam attinet. Item, in hac **V**N **I** **T** **A** **T** **E** personae Christi, per id quod Deus est, **T** **A** **N** **T** **A** **T** **U** **M** **V** **B** **I** **Q** **U** **E**, per hoc autem quod homo in **C** **O** **E** **L** **O**. Et tamen totum Christum vbique esse, quamuis non secundum vtramque simul naturam. Sic autem hominem in Deo in **V** **N** **I** **T** **A** **T** **E** personae, vbique esse intelligi, si,

Articuli fidei Christianae : Deum vbique esse totū in caelo, in terra, in seipso &c Et filiū Dei esse in carne assumpta & vbique totum.

Vbiquitatē humanitatis Augustinus palam negat sicut passionem diuinitatis, Hunius negat Exclusiones in dictis August. similibus,

gi, sicut Deus in homine est crucifixus, ac proinde ut ad SOLAM in Deo carnem passio est referenda, SOLAM quoque in Christo diuinitatem esse vbique. Hæc Augustinus.

XII.

Eòdem pertinent scholasticorum pronunciata, quæ ex illis Augustini manasse videntur: Totus Christus, id est, tota persona in vtraque natura subsistens est VBIQUE, sed non TOTVM, id est, vtraque natura. Item in Christo personam EXCEDERE naturam assumptam, quia persona vbique est, non natura assumpta.

XIII.

Quæ omnia ad eundem scopum collineant, scilicet quod totus λόγος incarnatus sit, eaq; D. Hunium nobiscum constanter credere ac tueri cogebant inter alia hæc: & quod Vnionem hypostaticã, Canone Calcedonensi assertã, (qui contra Eutythianos cõfundentes Idiomata in Vnionem promulgatus est) Thesi decimã se approbare testatus est, quem truncare ipsi non licet, per formulam Concordiæ, ut nominatur, Ad quam Thesi tricesima octaua prouocat. Ille enim liber hunc Canonem etiam non mutilauit, & itidem facere Hunium teneri ostendit: Et quod, cum scripsimus in refutatione pag. 54. Ut Christus TANTVM Spiritu est Viuificatus (1. Pet. 3.) & non carne, ita idem duntaxat SPIRITV realiter est VBIQUE & non humanitate, hoc verissimum esse in hunc vsque diem negare non ausus est. Quo confirmauit verissimum etiam esse, quod in eadem pagina est ante Verba modo repetita: Ut Christus passus est TANTVM carne, (1. Petri. 3.) ac non fuit impas-

Juxta dictũ
1. Petri 3. D.
Hun. Chri-
stum tantũ
diuinitate
vbique esse
(ut & Augu-
stus) con-
cessit.

D. Hun con-
firmant ve-
rissimũ esse,
quod Chri-
stus ut pas-

impaffibilis carne, ita ille carne **TANTVM** est in loco, & non **VBIQUE**. Nam **ANTITHESIS** in verbis Petri con-
tinet & suppedirat exclusiuas.

sus carne tā-
tum, ita car-
ne tantum
in loco fit, &
non vbique,

XIIII.

Sed vt in Comment. ad Eph. pag. 330. eludere illa,
vel potius illudere repetito suo errore veteri, (quod
humanitas Christi in loco sit, & respectu vnionis vbi-
que sit) voluit, quæ refellere non potuit: Ita in præ-
sentia fastidit vsitatam Ecclesiæ doctrinam, qua contra
Nestorium totum $\lambda\omicron\gamma\omega\upsilon$ incarnatum esse statuimus, &
contra Eutychem (ne ille cum sua familia diuinita-
tem in vnione finitam faciat, quemadmodum carnem
vbique esse contendit,) **INCIRCUMSCRIPTVM** manere
INCIRCUMSCRIPTVM, iuxta Canonem Calcedonensem
& perpetuam scripturæ sententiam defendimus, Quod
Augustinus ex natura & descriptione Idiomatis, quam
vbiquitatem nominamus (breuius dictum declarans
& illustrans) splendidius dixit, Filium Dei totum in
Corpore & totum vbique esse. Dum autem ille vsi-
tata Ecclesiæ doctrinam aspernatur, & contrariam
opinionē amplectitur, quod natura diuina Christi in
Vnione finita sit, nunc de circūscriptione seu finitione
facit hoc, quod & antehac de vbiquitate fecit, id est,
vt Vigilius lib. 2. c. 2. dicit: Cum Nestorio proprieta-
tem attendens à personæ excidit Vnionē, & cum Eu-
tyche attendens ad personam, neglecta **VERA** distin-
ctione Idiomatum in **IPSA VNIONE**, sic desciscit à di-
stinctione Idiomatum, & admittit naturarum con-
fusionem.

D. Hun. vll.
tata Eccle-
siæ doctrinā
spernit, &
fit absurdæ
seruū pecus.

Nestorianis-
mus & Eu-
tychianism⁹
secundum
Vigilium.

XV.

C

Theſi

Thesi 19. Vnionem duarum naturarum Christi hy-
 postaticam, quæ TOTALIS SIT, ineptè coferri ait, cum
 exemplis partialium Vnionum vt loquitur: puta so-
 lis aliquam sui orbis partem contingentis, gemmæ
 annuli sui parti inclusæ, Antuerpiæ ad Oceani partem
 sitæ. Sed non indicat, illa exempla adhiberi ad decla-
 randam Vnionem infiniti Verbi cum finita carne, & ad
 illustrandam VNIONEM INCONFVSAM. Ambiguum
 est, quod Vnionem totalem dicit: Captiosum, quod
 partiales nominat Vniones, in quibus tota iunguntur
 totis, maiora minoribus aliqua sui parte: Cum par-
 tiales Vniones, vt nominat sint & habeantur in
 quibus pars duntaxat adiuncti recipi à suo subjecto
 potest, à quo totum capi posse debebat, siue vndequa-
 que siue in parte ei jungatur, prout rei ratio exigit &
 patitur. Hoc ipse terminus relationis, qui relationem
 denominat edocere D. Hunium poterat. Ad hæc si
 incommodæ etiam similitudines essent (quæ tamen
 aliquo modo commonstrant, vt maiora minoribus,
 ita infinitum finito quoque iunctum & Vnitum esse,
 quod aptioribus exemplis D. Hunius non declarat,
 quantumuis ea stultitiæ nomine condemnet) res ni-
 hilominus salua esset. Quandoquidem similia nõ pro-
 bant, sed proba illustrant. Specifica illa similia con-
 tempserit, quæ abusum sui negant, & Idiomatum con-
 fusionem, quæ Doctori Hunio proposita est, re-
 spuunt.

Hun. cœlat
 scopū, obij-
 cit ambigua
 & captiosa.

Quæ sint ve-
 re partiales
 Vniones,
 quas ita no-
 minat Hun.

Qui ijs quæ
 reprehendit,
 meliora o-
 stendere nõ
 potest, suam
 temeritatem
 patefacit.

XVI.

Ad illam cõfusionem, qua naturam diuinam Chri-
 sti in Vnione spiritam parturit, vt anima hominis à
 corpore

corpore hac proprietate non differt, (quemadmodum
 statim subdit vicesima prima Thesis) veterem Iusti-
 ni martyris & Philotophi similitudinem de Vnionem
 animæ rationalis cū corpore, vt conuenientiore Arx causæ
Humanae. nomine Athanasij & Cyrilli commendat. Quæ in-
 confusam Vnionem in Persona Christi, quæ Animæ &
 Corpori Idiomata communia sunt, custodire qui-
 dem nequit: Et hætenus quoque laudari ab Hu-
 nio videtur, qui, vt apud Herodotum Mardus Hy-
 reades in oppugnatione Sardium, cum frustra defa-
 tigarentur copiæ Cyri fecit, in arcem causæ nostræ,
 vbi scilicet Vacua à defensoribus cernitur, inuadere
 & ea potiri sperat. Sed bona hæc ratio ipsum sub-
 uertit. Nam vt modo diximus, SIMILE NON per
 omnia est idem, atque falsa non confirmat, qua par-
 te vera non iuuat, sed SOLVM proba illustrat. At
 IMPROBVM ESSE DOGMA, quod natura di-
 uina Christi in Vnionem sit finita, extra controuer-
 siam est. Tum dicit Hunius, Athanasium & Cyril-
 lum ista similitudine vsos esse. Ergo verum eius vsum
 à tantis magistris discere ipsum oportebat, neque hac
 ipsi per eos abuti malè licet. Vbi vero sic sunt, vt ex
 Vnionem personali duarum naturarum Christi elimi-
 narent inter alios Hunij errores, illum non vetustissi-
 mum de passione diuinitatis in Vnionem, & recentio-
 rem de eiusdem diuinitatis finitione, confitentem in
 Symbolo Deum & hominem vnum esse non CON-
 FUSIONE SUBSTANTIE, sed Vnitate personæ. Quo
 ipso in Vnionem personali non saltem finitatem & in-
 finitatem, sed omnia veriusque naturæ Idiomata dif-
 ferre, & discernenda esse & quælibet suæ naturæ

D. Hun non
 honorè ha-
 beret sui ma-
 gistris, sed
 quantum is
 se est ipso
 deformans.

tribuenda & afferenda docuerunt, quemadmodum
hoc ipsum in perpetuis scriptis suis semper faciunt, &
ei, qui non claudere oculos & offendere, quam aspice-
re gratissimam & saluberrimam lucem, & incolumis
esse mauult, solem veritatis praeferunt.

4. *FALSA PERPLEXÆ ORATIONIS NODIS IMPLICATA,*
& vera obscurata.

XVII.

Nihilominus autem D. Hunius prætexens culpam
nobilissimis nominibus duorum Ecclesiae lumi-
num Athanasij & Cyrilli Thesi 21. asseuerare non eru-
bescit: Sicut anima sua substantia non est extra Cor-
pus, sic λόγος extra suam carnem non esse, nec quæri
aut inueniri posse. Quin Athanasius & Cyrillus redu-
ces in vitam si coram audirent sua autoritate abu-
tem fingere ac pingere hoc tetrum dogma, quo diuini-
tatem Christi humanæ ipsius naturæ exæquat, pristi-
num *κατὰ θεὸν* repeterent: Vnde ista prodierunt?
Quis infernus ista euomuit? Sed similitudo, qua par-
te veritati non prodest, falsum dogma stabilire nequit:
Neque aliud D. Hunius illius erroris fundamentum
habet, qui hoc ipsum suum nouum dogma peius esse
nouis nummis & nouit & prodit, quod hac plana ora-
tione affirmatiua enunciare illud veretur, sicut anima
in corpore: Ita diuinitas Christi in carne assumpta fi-
nita est, In Thesibus de adoratione carnis Christi,
propter carnis vbiuitatem omniscientiam & omni-
potentiam (quas ante sexennium refelli in Isagoge) &
libellis

Prodit seip-
sum Hunius
ut impostu-
re suæ sibi
est conscius.

fol. 115 r
480015

libellis quaestionum, quos tunc primum emiserat, & enarratione Epistolæ ad Ephesios, idem non extat. Igitur amor errorum in eo crescit, quantum errores ipsi crescunt, addente animum successu, (vt Tyranno Siculo felix nauigatio) de quo in suis chartis palam gloriatur.

XVIII.

Ex diametro illi Hunij errori fides Christiana aduersatur, quod vt ait Augustinus: Totus est in corpore & vbique totus filius Dei (ex natura & descriptione Idiomatis, qua scriptura vbique esse docet, quod totum est vbique & in singulis locis vnum atque totum, vel vt inquit Damascenus, In ipsa Vnione **INCIRCVMSCRIPTVM** manet **INCIRCVMSCRIPTVM**, & circumscriptum **MANET** circumscriptum. Ideo quod fides Christiana in ipsa Vnione distinguit Idiomata, ac diuinitati infinitatem & omnipræsentiam suam, & carni finitionem & localitatem suam contra Eutychianos asserit, id Hunio Thesi 22. est errare. Itaque male exagitat primum id, quod in Vnione circumscriptum manere circumscriptum dicitur, quasi hoc ipso Vnio ad Vnius loci angustias redigatur. Deinde hoc, quo incircumscriptum manere incircumscriptum confirmatur: quasi fingeretur, vno & solo loco, vbi natura Christi humana visibiliter commoratur, esse $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\upsilon\varsigma$ in carne, præter hunc locum autem in innumeris reliquis subsistere extra carnem. Sed quoniam fides Christiana eo modo Idiomata contra Eutychianos recte discernit, in illa $\gamma\lambda\omega\beta\omicron\varsigma\alpha\lambda\gamma\iota\alpha$ que plane discrepat à rei veritate, nihil esse ponendum certum est. Nobis ad certam regulam loqui fas est, vt ait Augustinus, ne licentia ver-

Hun. vrges
Idiomata
contra natu-
ra in Vnio-
ne, quæ est
methodus
ad Eutychi-
anismum.

borum, de rebus quæ his significantur impiam gignat opinionem. Indocti & instabiles mouent stultas & ineruditas quæstiones, & intellectu difficilia detorquent. 2. Tim. 2. 1. Pet. 3.

XIX.

Hun. Apo-
stoli Verba
einquã stulti
hominis &
viliissimi m̃a
cipij dicta
suis somnijs
& fanaticis
deliramentis,
infamat &
inquinat.

Sane Thesis 23. ad nouum & antehac inauditum dogma, de diuinitate Christi finita in carne, detorquet verba Apostoli Col. 2. In ipso inhabitat omnis plenitudo Deitatis corporaliter, & qualicumq; horum verborum occasione, nominat illud CORPORALEM inhabitationem & immanentiam omnis plenitudinis Deitatis in carne, & prænarat, hoc esse ex Apostoli definitione Vnionis personalis. Orationis nouitas aut diffidia aut errores parit, qua tamen delectatum esse auctorem in hoc inuento apparet. Sed antequam illud protulit, in Thesi 16. destruxit, cum similem locum Ioh. 1. Verbum caro factum est, & habitauit in nobis, non intelligendum esse de conuersione Verbi in carnem asseuerauit. Quare cum opinio, quod natura Christi diuina in carne finita sit, ex solo hoc antecedente pendeat, vt natura diuina mutata sit in carnem, (cui etiam mentio plenitudinis Deitatis reclamationat) Et Hunius illud antecedens damnarit, Vna eademque opera consequens de natura diuina, quæ finita sit, euertit, ac simul SVAM IMMANENTIAM CORPORALEM sonum sine mente esse demonstrauit.

XX.

Hun. refellit
seipsum.

Itaq; quod pergit (ex illa Violatione loci ad Col. 2. ad suam opinionem) per immotam consequentiam inferri, quod Vbi in carne CORPORALI IMMANENTIA nõ habiter, sed extra illam fingatur *αὐτός*, ibi nec Vnitus

Farrago ad
leschiaram.

tus cum ea dici possit. Item, quòd statuendum foret
ἀόγος, extra suam humanitatem cōsistere, & hoc esset
indistantem Vnionem locorum spacijs distrahere: ea
farrago est inconditarum adolelchiarum. Nam ina-
nis gloratio est, de immota consequentia, cuius an-
tecedens ipsemet induxit ac deleuit. Quia vero nihilo-
minus mordicus errorem retinet, ius statuendi de ve-
ritate vel erroribus amittit: Quod nemo habet, nisi qui
veri ac recti Vnice studiosus assertor est, quod & sui &
prauī regula est, cū prauū neutrius Canon sit & Iudex.
Negans proprietates, negat naturas: Negans Naturas
negat Vnionem, & rursus asserens proprietates (scili-
cet in Vnionem) asserit naturas, asserens naturas asserit
Vnionem. Vtrum D. Hun. fuerit propositū à Thesi 17.
usque res ipsa ostēdat. Nusquam finitam & infinitam
naturam Christi in Vnionem discernendam esse dicit.
Exempla specifica, quæ pertinet ad declarandam Vnio-
nem naturæ finitæ & infinitæ, vituperavit. Generali
similitudine de Vnionem animæ & Corporis abusus est,
ad suam confusionem, quæ ad incōfusam Vnionem
duarum naturarum iuxta omnia Idiomata, quæ sunt
propria in quarto modo declarandam pertinet, & quo-
modo loco ad Colossenses vsus sit, modo dictum & vi-
sum est. Nihil attinet, eum, qui contra Hun. negat, di-
uinam Christi naturā esse in Vnionem finitam, fingere,
quod ἀόγος extra carnem sit. Fides Christiana est, in
ipsa Vnionem hypostatica finitam esse carnem, & simul
in corpore totum & vbique totum esse filium Dei.
Et cum sic vtriusque naturæ veritas iuxta suas pro-
prietates in Vnionem custoditur, Vnio personalis ἀ-
σάτος, facta testaque conseruatur, Nec excluditur ab
Vnionem

Hunio non
est cordi di-
stinctio infi-
niti & finiti
in Vnionem.

Vnionē naturæ diuinæ immēfitas, & naturæ huma-
næ circumscriptio, ne aboleatur veritas naturarum &
Vnio deleatur. Quam citra naturarum veritatem,
quæ à suis earum Idiomatis pender, consistere non
posse, secundum scripturam Canon Calcedonenſis
testatum ac notum facit, qui dicit nequaquam sublata
eſſe sed magis salua viriusque naturæ Idiomata in
VNIONE ET PROPTER VNIONEM.

XXI.

Theſi 23. Negat se finitam facere personam Verbi,
cum statuit, vt anima non est extra Corpus, ita λόγος
extra carnem non eſſe. Quasi quod negatiue dicit,
quia non in æquipollente forma orationis affirmati-
uæ enunciat, non perinde dicat. Non certe ita loqui-
tur fides Christiana, quæ totum λόγος incarnatum eſſe
docet contra Nestorium: Et quod non verbotenus
sed reuera ita vt res est, statuatur & loquatur: In ipsa
Vnionē personali, & incircumscriptam naturam di-
uinam Christi manere incircumscriptam, & humani-
tatem eius finitam manere finitam, contra Eutychem
& gregales ipſius aſſerit. Vbi & quando Hunius hoc
agit & facit? Qui quæ potest aduersus hanc doctrinam
sanam & planam, parat & molitur, & tamen is haberi
vult, qui Vnionem totalem serio tueatur. Ex illa opi-
nionē sua, de natura diuina Christi finita in carne in-
ferri ait, quam IMMANENTIAM corporalem prius no-
minauit, & inhabitationem, nunc præterea incarna-
tionem appellat. Sed quam ipſemet demoliri docuit
antequam extrueret, male inferri dicit. Neque ad
scripturam aſſerre noſtras opinionēs, sed ex illa hauri-
re &

Ipsemet pa-
lam prodit
quod statu-
at diuinita-
tem Chri-
sti finitam
eſſe.

non omni-
bus ibi-
de-
sunt & in
anno V

re & efferre diuinam sapientiam debemus. Diluere
igitur nequit, quod quantum in se est, naturam Christi
diuinam finitam faciat. Quod sane statuere, sibi neces-
sarium esse ducit, quoniam carnem Christi omnipræ-
sentem esse sentit. Sed quondam illud nō sensit. Qua-
re & illud & hoc fictitium dogma est. Nam nihil ve-
rius est, quam vt Christus tantum Spiritu est viuifi-
catus, ita idem tantum Spiritu vbique sit, & quod
carne idem vbiq; non sit. Quod inficiari nemo Chri-
stianus potest. Scit quidem falsum esse, quod natura
diuina Christi in Vnione finita sit: Sed tamen com-
mentum placet. Idēd quamuis quilibet hærere ipsi
aquam videat, vbi de natura diuina dicere instituit,
eam à se non reddi infinitam (quod sane committit,
quantum in se est) eo omisso multiplicat proposi-
tiones, & ait, quod ita humanitatem finitam in infi-
nitam filij Dei hypostasim atrollat. Quod opposi-
tum in adjecto est. Quomodo enim humanitatem
euehat in infinitam filij hypostasim, qui hypostasim
Verbi in ipsa Vnione **INCIRCUMSCRIPTAM** esse ne-
que docet, neque pugnat. Quemadmodum simile
ἀνιστάρι, est quod qui finitam facit naturam diuinam
Christi in Vnione, eam ab infinitate sua non deiciat.
Par vanitas & falsitas est, quod sic efficiat ne λόγος à
sua carne absit, & vt ei sine distantia vnitus sit. Nam
antequam **D.** Hunius ex eo, quod in Isagoge ipsi ob-
ieci, si natura humana in Vnione ubique sit, oportere
diuinam naturam in Vnione finitam esse, antequam,
ex hoc inquam arripuit, ac sentire cepit, naturam di-
uinam finitam esse, & scripsit pro hac sententia, quod
sicut anima non est extra Corpus, ita λόγος extra car-
nem

uem non esse, & diuina Christi natura carni insepara-
biliter & indistanter vnita fuit, efficiente ante com-
plures annorū *ἐκ τῶν τριάδων* id, admiranda, inenarrabilis
& incredibili bonitate, sapientia, & omnipotentia Dei
propitij. Igitur illa opinio Huniana est *ἡ ὀρθόδοξος*. Or-
thodoxus apud Theodoretum admonet, fugere im-
pium sermonem, & metuere poenam.

XXII.

Thesis 26. malum malo sanat, & extra quendam
locum naturam diuinam Christi esse blatur: Eum vide-
licet, in quo natura Christi humana per essentiae con-
ditionem versatur. Sed natura Christi humana non
est alia, nisi quae in ipsa arctissima Vnione hypostatica,
qua subsistit in Deo Verbo, finita est. Nestoriana
parastasis ita per essentiae conditionem, seu vt alias lo-
quitur Hunius, proprietate naturali considerat huma-
nitatem, & eo pacto excidit à personae Vnione secun-
dum Vigilium. Quare qui respectu huius Nestoriana-
nismi, non esse *λόγος* nullibi extra locum dicit, nihil di-
cit. Siquidem non entium non sunt qualitates.

XXIII.

Thesis 27. 28. & 29. discernit humanitatem & lo-
cum, & humanitatem *λόγος* vnitam esse, & locum per-
petuò extra hypostasin Verbi manere dicit. Et mirum
non esse, si *λόγος* sit extra locum humanitatis, extra
substantiam vero humanitatis minimè. Docere non
potuit, naturam diuinam, vt vult, in Vnione finitam
esse. Quis ei, postquam hoc nihilominus sentit: &
scit, se infinitatē *λόγος* in Vnione detraxisse (qui spoli-
andus illo Idiomate prorsus non est) credat, quod suis
illis

Hunius di-
uinae Christi
naturae, quae
detraxit in-
finitatem in
Vnione,
ceddere
aequit.

illis fictitijs distinctionibus ei infinitatem restituat
Quanto satius erat audire docentem in scriptura Spi-
ritum Dei, qui in labyrinthos eiusmodi, fideles disci-
pulos non conijcit.

XXIIII.

Thesi enim 29. simile quiddam eius, quod dictum est
de diuinitate in carne finita refert: quod humanitas in
Vnionē ubique sit, quę proprietate naturali sit localis.
Sed hunc esse Nestorianismū & Eutychanismum, qui
vtriusq; naturę Idiomata extra Vnionē discernit, & in
Vnionē confundit, ex Canone Calcedonensi, Vigilio,
imò ipsa scriptura cōstat. Prodit autē errorē prodigio-
sis verborū inuolucris, quibus eum subinde tegit. Nam
quod planissimè dici poterat, nisi frivolum, fallax &
impium esset: Diuinitatem Christi in Vnionē perso-
nali finitam esse, his verbis perplexus perpetuo coelat,
sibi, & causę malę non bene fesus: λόγος non esse ex-
tra substantiam humanitatis, sicut Anima non est ex-
tra Corpus. Idem de altera propositione, quę huic
arris *arris* & verustior in eius scriptis est, facit. Sci-
licet de hac, quod humanitas in Vnionē sit vbi-
que. Nam hoc est Hunio humanitatem vi Vnio-
nis personalis supra localitatem in ipsa filij persona
subsistere, & hoc respectu, eandem istum locum, in
quo ALIAS (proprietate naturali) commoratur, in-
effabiliter transcendere. Honestior veritas est, quam
vt eam suis Verbis recitare, nedum aperto Marte
cum ea congredi ausit Hunius, firmior est, quam
ut eandem debellare possit. Error ipsius putidi-
or ac turpiore est, quam vt planius eum exponere,
& celebrare nominibus diuinorum scilicet patrum

Nestorian-
tychea pro-
positiones,
de separati-
one & con-
fusione di-
uinae & hu-
manę Chri-
sti naturę.

De industria
captata ob-
scuritas ora-
tionis, nota
est fraudis &
impositura.

Et c. quod
cuiusdā
verborū
obscuritas
est nota

Nestorij & Eutythis ausit, & tamen à proposito, quod certe bonum non est, non abhorret ac recedit. Quid in doctrina salutis & veritate saluifica nobis non faciendum esse, illo exemplo ostendit?

XXV.

Thesis 30. & 31. ex epistola ad Hebræos arripit hæc Verba, quod Iesus Semen Abrahæ assumpsisse dicitur, & rem dilucidiorē fieri putat, si considerentur assumptionis termini, quos præscribit: Vnde 23706 carnem & quo assumpserit, & ad Scholasticos prouocat, qui sic certè non loquuntur. Augustinus dicit, quod qui cum Deo (fonte sapientiæ & eloquentiæ) loqui desinunt, bene loqui & sentire dediscunt. Nazianzenus discernēs Vnionem hypostaticam duarum naturarum Christi ab alijs gradibus præsentia Dei, expendit verba præcedentia in eodem loco Epistolæ ad Hebræos, & ait contra Nestorium: Quod Christus Deus sit particeps humanitatis, atq; negat hominē esse participem Deitatis. Siquidem assumēdi vox omnem confusionem excludit: Theodoretus & Vigilus inde contra Eutychetem & manipulares docent, quod natura assumens non sit assumpra: & Damascenus, quod de humanitate non dicimus, quæ sunt Deitatis, vel de Deitate, quæ sunt humanitatis. Sequentia verba in eodem textu Epistolæ ad Hebræos, quibus dicitur: Debuit PER OMNIA fratribus similis fieri, vt per MORTAM aboleret mortis imperium. Inter alia & hoc habent: Ne Vnio hypostatica carnis cum Deo Verbo, infelicioꝝ ac deterior sit Vnione Animæ & Corporis
INCONSISTENS: Naturas duas in persona
Verbi

Studium loquendi cum scriptum est Studium bene loquēdi.

Ex Epistola ad Hebræos c. 1. refutatur & Nestoriam & Eutythianum.

Cap. 2. ad Hebr. Vnio nē persona. Item in confusam doctet.

Verbi subsistentes, quemadmodum in hypostasi com-
munia habent Idiomata, vt persona ijs communis est: D. Hunius
Ira in ipsa Vnione, & propter Vnionem suis Idioma- scripturam
tis, quæ sunt propria in quarto modo inter se differre discerpit, aut
ac distinguij. Ex postremis his Verbis Epistolæ ad He- non ponde-
bræos, quædam D. Hunius superioribus coniunxit rat.
Thesi. 5. Media hic posuit. Sed non satis est, vt Syno- Synodus
dus Ephesina inquit, fidem voce duntaxat confiteri, Ephesina.
nisi rectè eandem quoque interpreteris. Perpetua
scripturæ sententia, ex qua æstimatur doctrinæ veritas
in hoc fidei Christianæ articulo, in primis Nestorij &
Eutychetis præcipitia declinat. Idem faciunt Ortho-
doxi patres. D. Hun. vbi recitauit Canonè Calcedonè-
sem, (quâquam truncatum) & propositionè Nestorio
oppositam, nonnulla idem quidem cœpit: sed The-
si 42. contra Nazianzenum statuere videtur, quod
Christus sit homo parriceps Deitatis. In præsentia ne-
que pondus in vocabulo ASSVMENDI, neque quid
hoc sit, DEBVI PER OMNIA FRATRIBVS SIMILES
fieri examinavit & expendit. Pro maximis rebus à
Spiritu Dei nobis hic traditis, terminos assumptio- Hun. termi-
nis, comparatos ad Nestorianam distinctionem extra nos à se præ-
Vnionem, & ad Eutychianam confusionem prætextu scriptos ip-
Vnionis præscribit. Quæ sua præscripta ipsemet, atro femet con-
calculo notauit, vbi & Thesi quinta locum ex Episto- demnas.
la ad Hebræos, quem iam attingimus, & Thesi 10. Ca-
nonem Calcedonensem citauit, quem ille ipse locus
Epistolæ integrum & inuiolatum tenere & custodi-
re cogit.

XXVI.

Assumpsit scilicet filius Dei carnem suam ex substan-

Hunius adi-
tum sibi fa-
cit ad Euty-
chianismum
lumen ex
scriptura,
quæ etiam
Nestorius
concedit.

ria matris virginis, quæ quia suum ab Abrahamo ortum trahit, vt loquitur Thesis 23. recte Apostolus id assumptum Abrahæ semen appellat, quod ipse Nestorius etiam non inficiatur. Sed doctrina de Christo tota tenenda est, Itaque non solum quæ Eutyches aut Nestorius concedunt, sed quæ illi etiam non largiuntur, in hoc articulo, qui illos maxime insensos & infestos habet, hic etiam proponenda, vrgenda & inculcanda sunt, Verbi causa: Quod in recitato textu ad Hebræos est: Quod Iesus particeps sit factus carnis & sanguinis puerorum, & fratribus per omnia similis fieri debuit: vt per MORTEM mortis aboleret imperium. Et quod hæc explicantur cōtra Nestorium Gal. 4. Postquam venit plenum tempus, misit Deus filium suum, natum ex muliere factum legi obnoxium, vt eos qui erant legi obnoxij redimeret in adoptionem filiorum: & Lucæ 2. Natus est vobis hodie saluator, qui est Christus Dominus in ciuitate David, infans pannis inuolutus, & in præsepi positus, quoderit vobis IESUS CHRISTUS: Et contra Eutychem: Rom. 1. declaratus filius Dei per Spiritum sanctificationis, & Rom. 9. filius Davidis secundum carnem. &c.

XXVII.

Cur Hunius prætereat quæ Nestorio & Eutychem aduersantur.

Hæc fundamenta, quia docent Vnionem hypostaticam duarum naturarū Christi, & huius testem communicationem Idiomatum, contra Nestorium, & explanationem communicationis Idiomatum, per particulas distinctiuas in scriptura monstratam, custodem veritatis naturarum in ipsa Vnionem, contra Eutychem, vbi D. Hunius habet? si credit, quod prima Thesis scribit: Iesus Christus, in cuius VERA NOTITIA perpetua salutis

huius cardo veritur, est **D E V S E T H O M O**, persona
 scilicet duabus naturis diuina & humana constans.
 In Theſibus de adoratione carnis Christi propter
 carnis vbiquitatem &c. Propositionibus oppositis Ne-
 ſtorio, nos errorem occultare (Theſi 137.) ſcribit, Quæ
 propositiones ſunt aditus ad refutandum Eutychia-
 niſmum. In Commentario ad Ephesios: Eò, quod pa-
 gina refutationis 54. confirmaui contra Eutychia-
 niſmum, vt Christus paſſus eſt **T A N T V M** carne (1. Pet.
 3.) ac non fuit impaſſibilis carne: Ita idem **T A N T V M**
C A R N E eſt in loco & non **V B I Q V E**: Hunius tandem
 patefecit, quem errorem nos occultare in illo aditu
 ad Eutychianiſmum refellendum intelligeret, quod
 diu intelligere non potuimus, Et propter illam aſſeue-
 rationem, (qua euerſa eſt **V B I Q V I T A S** carnis **S P I R I T V**
O R I S D O M I N I, qui eſt laudatus in ſecula) homo ni-
 mirū *ὁ θεὸς ὁ ζῶν ὁ αἰών* in margine annotauit, Grab aper-
 tus hæreticus. Ex hac commemoratione liquet, quàm
 Hunio cordi ſit vera notitia Ieſu Christi Dei & homi-
 nis, filij Dei & fratris noſtri, regnantis ad dextram pa-
 tris in Coelis, exaltati in regno & ſacerdotio, & paulò
 poſt redituri ad iudicandum viuos & mortuos, quem-
 admodum viſus eſt ab Apoſtolis aſcendere in Coelum
 teſtibus Angelis: & cur oderit propositiones oppoſi-
 tas Neſtorio, & explicationes earum, quæ refel-
 lunt Eutychetem, Quas explicationes proſus neque
 agnoſcit neq; recipit, neque habet: Imo callide & ho-
 ſtiliter oppugnat, & ijs ſolui Vnionē perſonālē crimi-
 natur, & abſurdū ſenſum (quem proſecto ei non ſug-
 gerunt, angeli candido amictu ſtolati) eis aſſingere
 laborat & iudat. Sed non quæ homines volunt,
 verum

RVINA VBI-
 QVITATIS.

pag. 115.

Hunius non
 accipit Ex-
 plicationes
 propoſitio-
 nū oppoſita-
 rum Neſtorio
 contra Eut-
 ychem, ſed
 oppugnat.

serum quæ Deus præcepit, sancte cogitanda sunt
Ecclesiastici 3.

XXVIII.

Scriptura dicit Christum conceptum esse in Nazareth, natum in Bethlehem, crucifixum Ierosolymis, sublatum in Cœlum ex monte Oliueti, versari in Cœlis usque ad tempus restitutionis omnium, & inde rediturum esse iudicem viuorum & mortuorum, qui sub iudice stetit. Hæc per communicationem Idiomaticum contra Nestorium de filio Dei dicuntur, & in Vnionem hypostaticam duarum eius naturarum, ad probandam naturæ humanæ veritatem (quæ habet suas dimensiones & localitatem, distinctionem, situm & figuram partium & membrorum corporis) asseruntur naturæ humanæ etiam in gloria aduersus Eutychem, iuxta illud Petri 1. Epist. 3. Viuificatus spiritu, passus carne.

XXIX.

D. Hunius ab illa sua propositione, quam neque Nestorius repudiat, his omissis, quærens rimam ad Eutychanismum: Contra ista cauillatur Thesi 33. & 34. Quod natura humana Christi non sit Vnita loco, seu vt ipse obscure loquitur de industria & monstrose: Quod non sit assumpta huc vel illuc, in hunc vel istum locum: quod subiecta fuerit loco, tempore exinanitionis: quando & vbi velit, apparere possit in loco visibiliber, illocalem hypostasim Verbi diuinissimæ huius assumptionis esse terminum. Sed etsi humanitas Christi non est Vnita loco, nihilominus & finitio & circumscriptio carnis in ipsa Vnionem contra Eutychanos

Responso ad
puerile ca-
uillum.
Humanitas
Christi non
est Vnita lo-
co. Ergo
Vnita est
Vbiquitati
scil. Quia

anos salua & integra est. Quemadmodum Corpus
 Communis hominis, nemo dicet amittere suas dimen-
 siones & localitatem, etiamsi Huius cavillaretur,
 Corpus hominis non esse assumptum huc, vel illuc, in
 hunc vel illum locum, seu quod planius est, non esse
 unitum loco. Atque ut in omnem æternitatem pro-
 bare Huius nequit: Omnipræsentiam, quam divini-
 tati Christi in Vnionem adimit, infirmitatem Deitatis
 esse: Ira & circumscriptionem ac finitionem, carnis in-
 firmitatem esse, cōdocefacere non magis potest. Idio-
 mata enim naturarum non sunt infirmitates. Quam-
 obrem adolefchia est, quod quasi localitas infirmitas
 carnis esset, huic tempore exinanitionis carnem Chri-
 sti subjectā fuisse garrit, & quod hanc *ἡ ἐκτάστατος*
 (& non in ipsa Vnionem cum *λόγῳ*, circumscriptionem
 naturaliter præditam, quod palàm Nestorianum est,) Fictus carnalis assumptio- nis, cōfusio naturarum & Idiomatum.
 visibiliber ostendere ipsum posse infulsē narrat. De-
 nique quod exutam circumscriptionem & Idiomatis
 veri corporis in Vnionem VERBQUE esse, & hunc esse ter-
 minum assumptionis cōminiscitur, & hoc Væsanum
 securissimæ impietatis commentum, Verbis quæ &
 paulò ante recitata sunt, magis quam Ethnici statuas
 sanguineis ebuli baccis, minioque rubenti, pingit &
 exornat. Hic vero est assumptionis terminus: Quod
 Caro Christi per Vnionem hypostaticam exaltata est
 supra omnes creaturas, quæ sic extra & supra omnes
 creaturas, exaltata rectè dici potest, quoniam persona-
 le suum esse non habet in creatura, sed super omnes
 creaturas exaltata est sua personali subsistentia in Deo
 Verbo, & sic persona carnis in Verbo est, & homo
 Christus Deus (qua propositione non vitur Huius,

cum non sit
 Vnita loco,
 non est lo-
 catis. quod
 non
 non
 non
 non

Fictus carnalis
 assumptio-
 nis, cōfusio
 naturarum
 & Idiomatum.

Verus ter-
 minus as-
 sumptionis.
 Vnio duas
 naturarum
 hypostatica,
 quæ cū suis
 Idiomatis
 communes
 sunt personæ
 & inter se

differunt ac
distinguitur
in ipsa Vnio-
ne & propter
Vnionem,
iuxta Cano-
nem Calce-
donensem.

ranti facit hanc exaltationem carnis Christi) & idem
homo est omnipotens, omnipræsens, æternus, miseri-
cors: videt, motus cordiū, opportune opem fert & sa-
lutē, impedit, prohibet, arceat ac profligat mala, dat &
tuetur bona inuocantibus iuxta ipsius voluntatē, vt in
eodē fiducia cordis rectē collocari, & verē idem inuo-
cari possit. Quemadmodum rursus persona verbi in
carne est, ideoque Deus homo est, idemque Deus est
natus, passus, crucifixus, mortuus, & ex eo, quod per-
pessus est, cum tentatus est, potest & ijs, qui tentantur
succurrere, Hebræ. 2. Cum tamen SOLA DEITAS
omnipotens vbique, æterna, & SOLA humanitas passa
crucifixæ & mortua sit, sicut dicimus: hominem audi-
uisse vocem, sed solis auribus, vidisse lumen sed solis
oculis: vt ait Vigilus Dei timens & vigilantissimus, cō-
tra securos & altissimo oscitantix veterno oppressos.
Nestorianos & Eutychianos l. 2. c. 3. asserens vnitatem
personæ in duabus naturis & cōmunicationem Idio-
matum in persona, & custodiens INCONFVSVM discrim-
men naturarum in VNIONE ET propter VNIONEM
contra Nestorium & Eutychem.

XXX.

Siquidem & Athanasius non saltē dicit hæc, quæ
recitat Thesis 32. & quibus abutitur: Vnum esse Chri-
stum assumptione humanitatis in Deum, sed præmit-
tit: Non conuersione diuinitatis in carnem, quemad-
modum & Thesis 16. se accipere hoc Euangelij, Ver-
bum caro factum est, fatetur, & vnā cum Athanasio
resutat, quod diuinitas Christi in Vnionē passa & fini-
ta ab Eutychianis dicitur: Et subiicit, vnum esse non
CONFVSIONE substantiæ, vbi conuellit propositionem
Euty-

Athanasius
verum ter-
mini assum-
ptionis cum
Vigilio con-
firmat, ficti-
tium explo-
dit & repu-
diat.

Eutyochianam *ἑνωσισμὸν*: quod humanitas in Vnionē fit omnipotens & ubique, quæ est transfusio Deitatis in carnem, seu confusio cum carne.

XXXI.

Porro cum D. Hunius imprimis iuxta dictum Epistolæ ad Hebræos & Iohannis I. & Canonē Calcedonensem, approbarit nobiscum semel sanam & planam & salutarem doctrinam fidei Christianæ, de persona Christi, vt eam contra Nestorianorum & Eutyochianorum damnatas hæreses, cum sancta Catholica Ecclesia docemus, asserimus & propugnamus Deo duce, adiutore & comite: Non ei concedere neque debemus neque possumus per amorem Dei, Ecclesiæ, patriæ, & salutis animarum nostrarum, quod Idiomatica Vnioni opponit ac Sophistice disparata & ab Vnione realiter diuersa suo arbitrio, vt lubet facit: & circumscriptionem carnis, & Vbiquitatem vel omnipræsentiam diuinitatis cum Eutyochianis ab Vnione remouet, Ihesu 39. & alijs, non olfaciens, quasi homo obesse naris & bardus esset, qui minime haberi vult: Quod si Christi naturam diuinam in Vnione non ubique esse statuat, ipsemet labefactet omnipræsentiam carnis, pro qua tot annos bellum gerit: quemadmodum idem demolitur finitionem diuinitatis in Vnione, eo, quod humanitatem in ipsa Vnione finitam & localem esse inficiatur. Igitur se mutuò exedunt, perimunt ac perdunt, quæ operas mutuas tradere ac se inuicem præhensare & necere atque colligare opinator putabat & volebat.

XXXII.

Damasceus humanitatem in ipso Deo Verbo *ἑνωσισμὸν* habere, & *ἑνωσισμὸν* esse ait, *ἑνωσισμὸν* esse

Verbū Do-
mini manet
in æternum.
Eutyochiana
finitio di-
uinitatis in
Vnione pel-
lit omnipræ-
sentiam Eutyochianam
carnis: &
Eutyochiana
omnipræ-
sentia carnis
exterminat
finitio-
nem diuinitatis.
Igitur meli-
or est doctri-
na fidei Chri-
stianæ quod
in Vnione
natura diui-
na sit omni-
præfens, &
natura hu-
mana sit fi-
nita.

Vtinam so-
los vos erra-
re sciretis, &
non patres
temeritate
sacrilega in
simili crimi-
ne vocaretis
Vigil. lib. 4.
cap. 6.

esse negat. Quemadmodum in præcedentibus ex-
planauimus, vt frustra denuò de ipsius calculo & suf-
fragio pro Eutychnismo Hunius gloriæ inanes flet,
ac fumos vendat. Nam Damascenus in Vnionem subor-
dinata esse finit: Vnionem hypostaticam, communi-
cationem Idiomaticam in hypostasi, distinctionem in
naturis, quæ ab Vnione ratione, inter se realiter diffe-
runt. Nam Idiomatica ab Vnione, mali coci more quas-
sata defringere, & cõtra eam vrgerè, torquere, illi dere-
magis illi multo, quam olim in cultu Levitico, victi-
mas non rite secare, nefas est.

XXXIII.

In cathedra
D. Lutheri
Hunius Leo
Cumanus,
V Viteber-
ge.

Ex verbis Chemnicij pro diuinitate finita & hu-
manitate omnipræsente, in Vnionem Hun. plane nihil
subsidiij habet. Neq; autoritate Dn. Luth. subleua-
tur, qui confitente ipso Hunio pag. Comm. ad Ephesi-
379. figmentum vbiquitatis ad Cœnam Domini non
adhibuit, quod Hunius in cathedra D. Lutheri contra
Lutherum, & alios nostros præceptores viuos & mor-
tuos *beatus dicitur*, propter Cœnam Domini, simplicitate
fidei Christianæ, (vt & in articulo de persona Chri-
sti) offensus, & huic diffisus, propugnat, & illi, vt eo
dignior sit honore, (quandoquidem enim mundus
vult decipi, cur non fallat gnauiter?) commentum de
finita diuinitate Christi, addit auctarium.

XXXIIII.

Orthodoxi
veteres com-
munionem
Vnionis vo-
ce declara-
bant. Ergo
idem sunt.

Cæterum quia Hunius Thesi 2. dicit vocabulum
diuinæ naturæ, vt & Dei hic non absolute sed relate
accipi, videlicet secundam personam diuinitatis filium
Dei vnigenitum, conciliet cum hac sua asseuerati-
one

one *ἁποφύσις*, qua Thesibus 38. 39. aliam *ἁποφύσις* di-
uinæ naturæ Christi cum carne, quam Vnionem hy-
postaticam architectari conatur.

XXXV.

Dicit quidem Damascenus cum Cyrillo, vt habet
Thesis 40. (Sicut & alij scriptores Ecclesiastici) quod
hypostasis Verbi, sit etiam ipsi carni facta hypostasis,
Sed Hunio non arrident explicationes huius doctrinæ
specificæ, quæ oppositæ sunt Nestorio, & ad præclu-
dendum Eutychnianismum via sunt, vt homo est Deus,
homo Christus est Filius Dei viuentis, filius hominis
est filius Dei viui. Eutychnianas & Suenkfeldianas
opiniones, quæ prodesse ipsius dogmati, veteribus
in mente fuisse docere non potest. Qua sanè gratia,
& vocabulo *ἁπόφασις*, & alijs, quæ inseparabilem
Vnionem Dei Verbi & naturæ assumptæ contra Ne-
storianos demonstrant, & pro Eutyche nihil dicunt,
abutitur. De quo vt & alijs, in libello Constantiæ, qui
est epitome vberioris scripti, plura monuimus: Quem
falso testimonio ornauit Hun. & in chartis aduersus
Reuer. & Clariss. V. Dn. D. Christophorum Pezeli-
um, recens editis, & in literis ad Optimos & Illustris-
simos Cattorum Principes: Nihil veritus præter pro-
hibitionem diuinam, potestati vel potius ipsi Deo il-
ludere & resistere Rom. 13. Quicumque enim coelat
magistratum veritatem, quam scire eum, & Ecclesiæ
& reipublicæ interest, is clam seditiosus est.

XXXVI.

Hæc & similia D. Hunius cum suis affectis vix ad-
mitteret, si illud Ethnici apud animum reputaret:
Deum esse Dominum ac moderatorem omnium re-

rum, eaque quæ geruntur, eius geri iudicio & numine, cundemq; optime de genere humano mereri, & qualis quisque sit, quid agat, quid in se admittat, qua mente, qua pietate religionem colat, intueri, piorumque & impiorum habere rationē: Nedum, si cogitaret, quod Psal. 2. occinit; Osculamini filium, ne irascatur, & peccatis in via, quoniam breui exardescet ira eius: Beati omnes, qui confidunt in eo.

XXXVII.

Ea sane de causa, simplicitate fidei Christianæ, quantumuis inuisa & spreta, & periculis plurimis obnoxia, niri & acquiescere nos cōsultius & satius est, relictis errorum nebulis, tricis, tribulis, sentibus, spinis: vt simul Christum Deum & hominem, filium Dei & fratrem nostrum, diligere nos testatū faciamus, etiam si non viderimus, inque eum nos credere, licet non coram intueamur: Oramusq; eum propter gloriā suam, & Ecclesiæ incrementa, vt firmos nobiscum & nos cum illis constantes præstet, languentes fulciat & cōfirmer, dissentientium animos suo sancto spiritu eodem inclinet & perducatur, vt is cui datum est nomen supra omne nomen, Iesus Christus Dominus agnoscatur & celebretur ad gloriā Dei patris.

XXXVIII.

Euge Christe Dei Verbum, & sapientia & virtus, & Deus omnipotens (placet enim clausulam Valde piam ex l. 4. c. 4. Damasceni mutuari) quid tibi pro his omnibus nos pauperes retribuimus? Tua enim omnia, & à nobis petis nihil, nisi saluari. **IPSE ENIM HOC DAS, ET ACCIPIENTIBVS gratiam habes, propter ineffabilem bonitatem tuā. Tibi gratia, quod esse dedisti, & bene esse elargitus es, & eos, qui ex illo deciderint, rursus erigis ad illud, propter ineffabilem condescensionem & misericordiam tuam. AMEN.**

SEQUVNTVR EPISTOLÆ IN

EODEM NEGOCIO SVPERIORI TEM-

pore scripta, quas veritatis cupido lectori,

& ipsas gratas futuras esse
confide.

D. Aegidio Hunio Ecclesiastæ & Profes-
sori Marpurgensi

S. Librum quem misisti, mi D. Aegidj, & ins-
scripsisti Comm. in Epist. ad Ephesios, Vna cum literis
tuis accepi. Et gratum fuisset munus tuum, si redire libuisset
in viam pacis, qua non est alia, quam veritatis. Sed quia bono
pioque studio monitus & refutatus, perseveras in errore, &
vanitati indulges, & eam doctrina Spiritus Sancti (qua est
Apostolica) misces, magnoperè doleo. Nestorij & Eutychi
blasphema dogmata oppugno, ad qua deflectere vos & alios
oportet, qui caelestem doctrinam de persona Christi deserunt.
Tacitis, quodam stratagemate vestras strophas hinc inde (vt
apparet in illo commentario) Neque dicere verè potestis, nos
scientes & volentes vsurpare Sophisticam. Eam vero vos
strenuè adhibetis, quasi Apostolus *καὶ ἐπιτίθει* vobis vehe-
mentissimè commendasset. Nos ordine monstrauimus tuos
errores in Isagoge & Antithesi & reliquis nostris scriptis: &
tamen Deum timentibus satisfacere vos autumatis. Quasi
non requirant illi puram Euangelij doctrinam, & argumenta
vel expresse in scriptura tradita, vel bona cōsequentia MORE
APOSTOLICO, qui apud vos fermè exoleuit, extracta.
Carissima nobis omnibus merito est salus animarū nostrarū.
Ea enim priuatos, boues & porcos, quàm homines uatos
esse

esse satius erat, quibus cruciatus sempiterni exitij non pro-
positi sunt. Ad illam vero eadem via est, qua ad pacem, ni-
mirum sermo veritatis. Ab hac, quia nos non discedimus
Dei beneficio, optima conscientia fruimur, & confirmamur
in sententia, quod videmus vos spreta illa via regia, frustra
sudare & laborare, ut futili Philosophia, quaratis aliam,
qua nulla est alia nisi exitij. Sed si nobiscum vultis iisdem bo-
nis potiri, ad ea vos inuitamus, nodos vestrorum sophisma-
tum annos multos dissoluimus. In corpore doctrina nostra de
persona Christi nihil est, quod vere refutare possitis. Quam
vero diffidis tue opinioni, quod scribis: Si occurrent quadam,
qua ipsemet intelligis vere refutari non posse, &c. Quae vero
illa esse possint in errore, nisi forte stulta & inerudita qua-
stiones, propter quas neque vobis persistere in errore, neque
nobis relinquere sanam doctrinam integrum est. Itaque can-
silenam tuam tibi reserua, & tibi per animam tuam salutem
praecepe, ne temeraria oppugnatione, insanabile vulnus con-
scientia tua infligas, & peccato in Spiritum Sanctum irre-
missibile te obstringas. Quam enim atrox & horrendum sit
peccatum, demonstrata veritati nolle cedere, sed eandem per-
nicitati proposito odisse, persequi, damnare, & Satanae adscri-
bere, quod conscientia tua à Dei Spiritu profectum clamet, ex
grauissima saluatoris Christi concione ignotum tibi esse haud
potest. Oro Deum, ut sanet Ecclesiae vulnera, & faxit ut vos
aliquando diligere incipiatis veritatem. Hac enim comites
trahit pacem & aeternam salutem. Brema 6. Octobr. Anno
nonisimi temporis 1587.

Nolite putare nos diffidere nostrae causae. Nam scis, quo-
modo verbum Dei vos destituit, in vestra summa verbo-
rum fiducia. Adfuit suo tempore M. Goclenius, qui verum
testimonium dicere potest.

Joseph. Grabinus.

MAGNIFICO ET NOBILI,
SAPIENTIA, ERVDITIONE VIR-
tutibus, grauitate & authoritate illustri Domino
N. N. &c. Domino ac patrono suo,
summa obseruantia co-
lendo.

S. Ex amicorum literis, Magnifice Domine & pa-
trone obseruande, cognoui, vos rectè accepisse Epistolas,
quas in autumno nuper mittebam. Sed ad easdem pertinent,
que interea studium gloria diuina ac veritatis me scribere, ac
in lucem edere postulauit. Veritas, quod aiunt, vna copula-
riua est, ideoque innicta. Et illiso ac illiso capite Saxeam co-
lumniam euertere est facilius, quam expedire vel omni So-
phistica armatura, minimum sanioris doctrina articulum im-
pure conuellere. Nihilominus D. Hun. doctrinam de per-
sona Christi sinceram, qua petra salutis est, insonsus petit,
eamque ut falsum & malè coherens dogma, se dissoluere
somnia & iactitat. Verum is, ne ab ipsa conuincatur, videatur,
cui cedere non vult: quo fallax eadem habeatur, alia illi appo-
nit, alia subtrahit. Hoc vero corrumpere & fallere est, non
dissoluere. Sed si relinquat eam integram & incorruptam:
minimè falsam, optimè coherentem, prorsus immotam, imò
victricem, & eadem se victum, prater opinionem ac insti-
tutum volens nolens demonstrat. Igitur perquam stolidè (si
dicendum sit, quod res est) illas & alias suas fallacias, nostro-
rum, id est veritatis consuetudinem nominat. Ignoratio Elen-
chi est, quod que resellunt suum Eutychnianismum, sint Ne-
storiana. Scripturae vero elenchus est, quod, que vere consu-
tant Eutychnianismum, sint orthodoxa. Nestoriana enim, vt

VER
F
pys

p̄ys & doctis notum est: & Vnionem hypostaticam, & veram
communicationem Idiomatum, eius testem, & distinctio-
nem Idiomatum veram, custodem veritatis naturarum, in
Vnione negant. Quae omnia Dei beneficio, contra Nesto-
rianos & Eutychianos asserere nos constat. Neque apparet
quomodo tandem è suis tricus ille se sit explicaturus. Nam
quod ante in libellis quaestionum negavit, nunc pagin.
Commen. ad Ephes. 112. disertè scribit: RECTE à nonnul-
lis dictum, & scriptum esse: HUMANITAS EST DEVS. Ve-
ritas autem, quo magis tractatur & versatur, eò clarior &
nitidior sit, & hoc ipso, quae reddi firmior nequit, cipsa robu-
stior fieri videtur. Quapropter Doctores pronocantis opinio-
nem è diametro aduersam opposuimus GRAVEM FIDEI
CHRISTIANAE CONSTANTIAM, quae om-
nes p̄ylatantur, vt eandem celebrari suo nomine merito cen-
sent. Eius exemplum, quod poscere vobis à me videntur illa
superiores litera, quoque adyicio. Id vt magnificentia tua,
placiditate solita accipere, & generosam suam benevolentiam
alere erga me velit ac non intermittat, maiorem in modum
peto. Gloria sit immensa bonitati propitij Dei, qui lucem ve-
ritatis caelestis, & eius patronos dat ac seruat. Eius paternae
cure & potentissimae protectioni, tuae magnificentiae & omni-
um bonorum salutem ardenti motu pectoris comendo. Valete.
Bremae 19. Marty, Anno Iesu Christi. 1588.

T. M.

reuerenter Colens

Iosephus Grabius.

REV.

REV. ET CLARIS. VIRO N.N.
Theologiae Doctori. &c.

S. Bene de te sensi aliquando Clarissime Vir, nequidum prorsus abijcio bonam de te fiduciam. Miror tamen quod praeter humanitatem tuam, nuper illustri loco istic aliter de me locutus es, quam speraram. Certe quod, nescio quid, in meis scriptis reprehendendum putasti, id nihil est. Affero illo ipso loco quem petiisti, hoc Symboli Calcedonensis, non sublata sed magis salua sunt utriusque natura discrimina propter Unionem. Intelligis me tacente, quod qui Eutychnianismum vere oppugnat (quod me ista regula facere inficiari non potestis) eadem opera refutet Nestorianismum. Quid ergo est absurdius, quam quod arreptis his verbis: Omnipotentiam non solum humana natura Idioma non fieri, verum etiam eidem respectu Unionis non competere, &c. (qua verba sunt opposita Eutychnianismo, iuxta declarationem quam ante illa posui,) me Unionem personalem negare inde contenditis, & rursus obliuiscimini eorum, quae sequuntur: Perpetua vox scripturae & Symboli Calcedonensis piorum auribus occinit. Si illa non est perpetua scriptura & Symboli Calcedonensis doctrina, cur non dicatis me abuti scripturae & Synodi auctoritate? Sed etiam si diceretis, tamen falso diceretis. Tacentes autem de tantis fundamentis, (Et non agnoscentes, quod in libellis questionum, qu. 80. (contra Canonem Calcedonensem, qui oppositus est Eutychnianis confundentibus Idiomata in Unionem seu respectu Unionis) pugnetis: Humanitatem Christi Deitatis seu Unionis personalis respectu realiter omnipotentem esse, cui vestra affirmatiua, negatiua ex Canone Calcedonensi iuxta scripturam obieci:) quid obsecro bonamentis declaratis? Hac vos & tanta si nacti essetis in nobis,
quantum

quantum scripturi, quo vos modo iactaturi essetis? citius vos
vox, quam oratio deficeret. Sed si vos aliquid humanum pati
agnoscetis, non dubito ab errore in viam redituros esse, quod
optamus & Deum precamur. Persuasi etiam mihi hoc, quod
nihil vobis mali cupienti, in posterum potius bonam, quam
malum reddituri sitis. Quae si spes me fallat (quod absit) non
tam mea, quam vestra causa, cur doleam erit. Nostra enim
partes, quae sunt Dei beneficio, veritatis, in omnem euentum
tutissima sunt. Vale ac deinceps mea fama parce, & si cum
D. Hunio melius aliquid nos edocere potes veritate, quae vitat
illos duos scopulos oppositos, Eutychianismi & Nestoriani-
smi scilicet, specimen scientia copiosa, recondita in digito
auriculari illius edere ne intermitte. Pro officio gratus ero.
Bene Vale. Brema, Anno 1590. 3. Cal. Septemb.

Josephus Grabinus.

